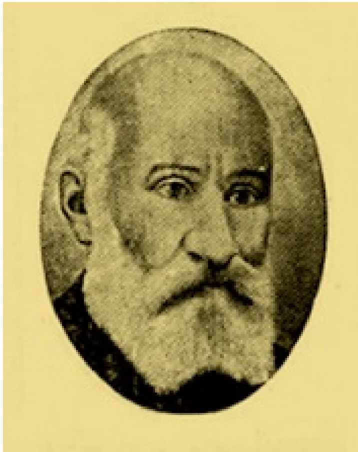
Φωνή εκ Πηλίου -1885

anolehonia.blogspot.gr/2016/10/1885.html

Τον Απρίλιο του 1885 έγιναν βουλευτικές εκλογές.
Οι αντιπολιτευόμενοι (τον Τρικούπη) υποψήφιοι βουλευτές (με τον Θεοδ. Δηλιγιάννη) στο Βόλο και το Πήλιο ήταν οι: Ιωάννης Τζιώτης -πρ. πρέσβης της Ελλάδας στο Βόλο επί Τουρκοκρατίας και Έπαρχος μετά την προσάρτηση , Νικ. Σχινάς –Ταγματάρχης Μηχανικού, Ζήσιμος Μπασδέκης Μοίραρχος Χωροφυλακής, Γ. Ν. Φιλάρετος αξιωματικός Χωροφυλακής – ως ανεξάρτητος, Χρήστος Βαρλαμίδης, Ιωάννης Τσιακατούρης.
Τέλος, υποψήφιος ήταν και ο **Κων-νος Δ. Ζαμανούδης ή Παππακώστας** γιατρός, από τον Άγιο Λαυρέντιο πληρεξούσιος και μέλος της Προσωρινής Κυβερνήσεως στην εξέγερση του 1878, που συνήλθε στην Πορταριά.
Τότε επικράτησε ο Θ. Δηλιγιάννης και εκλέχτηκαν οι Ιωάν. Καρτάλης, Νικόλαος Αξελός, Ζήσης. Χατζηκυτιλής, Άγγελος. Αγγελίδης, Ευστάθιος Ιωαννίδης και Γεώργ. Ν. Φιλάρετος.
Ο Κ. Ζαμανούδης ήρθε προτελευταίος με 2774 ψήφους.
Αυτός έγραψε τότε και το παρακάτω «δημώδες ποίημα» που (αν εξαιρέσουμε τα «παρακάλια» στο βασιλιά) θα μπορούσε να είχε γραφτεί σήμερα.
Τίποτα (εκτός από την εποχή-δυστυχώς) δεν άλλαξε !

ΚΩΝ. ΖΑΜΑΝΟΥΔΗΣ
Ἐξ Ἁγ. Λαυρεντίου. Ἄριστος ἰατρὸς τῆς ἐποχῆς. Διετέλεσε μέλος τῆς προσωρινῆς Κυβερνήσεως κατὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ ἔτους 1878 παρασχὼν πλείστας ὑπηρεσίας.

----

*«Το εξής δημώδες ποίημα***(*)***, λίαν πιστώς εικονίζον την ελεεινήν και αξιοδάκρυτον του λαού κατάστασιν, την δημιουργηθείσαν παρά της εθνοκτόνου Κυβερνήσεως Τρικούπη, και αληθή πόνον ψυχής εκφράζον, εδόθη ημίν προς δημοσίευσιν :*

ΦΩΝΗ ΕΚ ΤΟΥ ΠΗΛΙΟΥ

Πρέπει να σκούζουν ‘ς τη Βουλή στ’ αυτιά του Βασιλιά μας
«Με αίματ’ αγοράσαμε ημείς τη λευθεριά μας
Την αγαπάμε το λοιπόν ίσια με τα παιδιά μας .
Κ’ όταν πληγώνουνε αυτήν, πληγώνετ’ η κα ρδιά μας».

Πληγώνουνε τη λευθεριά οι άνισοι οι φόροι
Που καταπνίγονται ’ς αυτούς παντός φτωχού οι πόροι.
Πληρόνω επιτήδευμα χωρίς να το ασκήσω,
Πληρόνω ’ς άλλους γεύματα χωρίς να γευματίσω.
Πληρόνω για το σπήτι μου, που σκέπει τα παιδιά μου, Πληρόνει η καλύβα μου, που κρύβω τα τσαπχιά μου.
Πληρόνουν τα χεράκια μου που πιάνουν το δικέλλι,
Πληρώνω για την κόπρον μου που φέρνω εις τ’ αμπέλι.
Πληρόνει και ο όνος μου που φέρνει τους καρπούς μου
Απ’ το όρος το τραχύ που σκάπτω τους αγρούς μου.
Πληρόνω εδώ, πληρόνω ’κει, πληρόνω κάθε ’μέρα
Αι πληρωμαί με καταντούν ’ς αν φύλλο στον αέρα
Και γίνομαι πεντάφτωχος, πεινάνε τα παιδιά μου
Και να χαρή την λευθεριά δεν ευκαιρεί η καρδιά μου.

Δος προσοχήν, ω, Βασιλευ, επί του υπουργού σου,
Κλαίει και τρέμει η καρδιά τού προσφιλούς λαού Σου.
Μη βλέπετε τον πλούσιον, μη βλέπετε τας πόλεις,
Ιδέ και ’μας εις τα χωριά και εις τας κωμοπόλεις.
Ασβέστην, ξύλα, κάρβουνα ’ς την πόλιν αγοράζω
Τους θάμνους μου, τα φρύγανα ποσώς δεν τα πειράζω...
Με καταγέλλ’ ο Δήμαρχος, ακούει ο Δασονόμος
Κι αμέσως εφαρμόζεται του Δράκοντος ο νόμος...
Δος προσοχήν, ω Βασιλεύ επί του υπουργού Σου

Και άλλαξε, για το Θεό, την τύχην του λαού Σου.

Εν Αγίω Λαυρεντίω, Ιανουάριος του 1885.
Π. ΚΩΣΤΑΣ ΙΑΤΡΟΥ.»

(*) Το ποίημα πρωτοδημοσιεύτηκε στην αθηναϊκή εφημερίδα Ο ΕΣΠΕΡΟΣ στις 28-1-1885. Το ίδιο ποίημα ανατυπώθηκε στο βολιώτικο ΕΘΝΙΚΟΝ ΜΕΓΑΛΕΙΟΝ στις 16-3-1885 για προεκλογικούς λόγους.
(Αντιγραφή σε μονοτονικό)